

Útěkové chování je jedna z nejčastějších antipredačních strategií. Toto chování se intenzivně zkoumá u mnoha skupin živočichů. Ke kvantifikaci útěkového chování se využívá FID (=flight-initiation distance) neboli úteková vzdálenost. Jedná se o vzdálenost, kdy kořist začíná prchat před přibližujícím se predátorem. Zároveň tato veličina informuje o míře strachu živočichů. Faktory ovlivňující FID u plazů jsou: teplota, typ habitatu, dostupnost skrýší, potravní strategie, chování predátora apod. Porovnáním těchto faktorů se savci a ptáky jsem objevila několik odlišností. Hlavní roli zde hraje ektotermie versus endotermie živočichů. Dalším rozdílem je vliv rodičovské péče, varovného volání či groupingu u savců a ptáků. V případě faktorů jako jsou vliv predátora, dostupnost skrýší či typ habitatu se zřejmě jedná o obecné mechanismy a živočichové na ně reagují podobným či shodným způsobem.